

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 470/2015
27.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Ј.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К 174/14 од 27.01.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 209/15 од 24.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М., адв. Ј.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К 174/14 од 27.01.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 209/15 од 24.03.2015. године, у односу на повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару 22К 174/14 од 27.01.2015. године, окривљени Н.М. оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 62.489,00 динара оштећеном предузећу ДОО „Т.“ из У. износ од 418.260,00 динара и на име паушала износ од 7.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

На основу члана 258. став 4. ЗКП окривљени је обавезан да оштећеном предузећу ДОО „Т.“ из У. на име истакнутог имовинскоправног захтева плати 1.339.929,05 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 209/15 од 24.03.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Н.М., адв. Ф.Х. и пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К 174/14 од 27.01.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.М., адв. Ј.Ф., поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М., адв. Ј.Ф., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да је суд примењујући одредбе закона о кривичном делу превара из члана 208. став 3. КЗ, применио закон који се не може применити у конкретном случају, јер у радњама окривљеног не стоје сва обележја кривичног дела превара.

Супротно изнетим наводима, по налажењу Врховног касационог суда из изреке првостепене пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим, то јест да је окривљени Н.М. предајом изјаве са туђим потписом и неважећим печатом фирме која је престала са радом, довео у заблуду оштећено предузеће ДОО „Т.“ из У. које је окривљеном испоручило робу, а окривљени у уговореном року није извршио уплату за испоручену робу, а све у намери прибављања противправне имовинске користи.

Како бранилац окривљеног Н.М., у захтеву износи сопствену оцену изведених доказа и свој лични став да у радњама окривљеног нема битних елемената кривичног дела у питању, то су ови наводи захтева оцењени неоснованим.

Наводи захтева браниоца окривљеног да се суд позвао на одредбе члана 23. став 1. тачка 2. у вези члана 22. став 1. тачка 2. и 3. Закона о акцизама и порезу на промет који је престао да важи су тачни. Међутим, у конкретном случају то није од утицаја на законитост правноснажних пресуда обзиром да су потпуно исте норме садржане и у одредбама члана 4. став 1. тачка 2. у вези члана 3. став 1. тачка 3. Закона о порезу на промет („Службени гласник РС“ број

22/01...84/04), који је важио у време извршења кривичног дела, те се по налажењу Врховног касационог суда не ради о суштинској грешци код примене закона, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, дакле, по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, која повреда је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, сходно одредбама члана 485. став 4. у вези става 1. и тачком 1) ЗКП.

Међутим, образложење истакнуте повреде закона и с тим у вези става одбране о непостојању, у радњи окривљеног описаној у изреци и образложењу побијане правноснажне пресуде, субјективног обележја кривичног дела превара које се тиче преварне намере, своди се на оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним пресудама, пошто бранилац окривљеног, оспорава закључак суда о постојању преварне намере код окривљеног, те чињенице представља другачије и супротно од онога што је у погледу поступања окривљеног и оштећеног као уговорних страна утврђено побијаним правноснажним пресудама.

Како одредбама члана 485. став 4. ЗКП, које прописују разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права онима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног дела по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је предметни захтев у овом делу недозвољен.

Такође, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог подношења захтева само формално се означава и повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али у захтеву се не опредељује у чему се ова повреда састоји већ се у суштини указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, а из ког разлога захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у осталом делу захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**